

Un caçador original

En Pitu vivia en una vella i mal tinguda casa de pagès situada en una fondalada a pocs quilometres del començament de la carretera que va de la Creueta als Àngels. Era un gran aficionat a la caça del senglar i, en els dies de cacera, a trenc d'alba iniciava les dues hores que el separaven del lloc de trobada amb els seus companys. Travessant muntanyes i fent drecera caminava lleuger per arribar a l'hora d'esmorzar tots pelgats en el que en diuen el menjador dels caçadors a Sant Mateu de Montnegre.

Era o és, un home molt parc de paraules; però no amb el beure. Jo l'havia vist bebent solament conyac a l'hora de dinar, i un bon got d'estomacal per postres.

Un diumenge del mes de gener, amb un fred que pelava els ossos, va arribar una mica més tard del que tenia per costum, esbufegant fortament i després de donar el bon dia a tothom, va treure una llenca de pa i mig pam de botifarra negra del sarró i com els altres va col·locar-se a l'entorn del foc. Amb la boca plena va dir:

- Avui venint cap aquí, he tingut una aventura que si un altre me l'explica no la creuria.

- Home, Pitu, nosaltres sabem que ets una persona sèria i que no dius mentides i sí que et creurem.

- Doncs, mireu. Feia encara no mitja hora que havia sortit de casa i ja començava a clarejar, quant he sentit una veu de dalt d'un suro.

- Qui era? algun beneit que et volia espantar?

- No, de moment no veia ningú; però en tornar a escoltar una

veu estranya he optat per carregar l'escopeta i quedar-me a l'aguait. Us adverteixo que no les tenia totes i em sentia tremolós, tot semblava obra del diable.

- Cony, acaba d'una vegada que ens fas patir.

- Al cap de molt, força estona, he tornat a escoltar la veu com si m'insultés i he vist un ocell gros dalt d'una branca, l'hi he encarat l'escopeta, he disparat i ha caigut com un parrac. Era una bèstia molt rara amb un bec molt estrany, tot ell de color verd i el cap blau. Mai no havia sentit a dir que hi hagués animals com aquest.

- I l'has deixat al bosc?

- No, el tinc aquí dincs al sarró - El va treure i el va mostrar agafant-lo per les potes, tenia una llargada d'uns 40 cm.

- Punyeta tu, això és un lloro - va dir un caçador.

- No, per la grandària que té, jo diria que és un papagai - va dir un altre.

Fos lloro o papagai va recórrer per totes les mans, podent apreciar que portava una certa perdigonada.

Mig en broma mig seriosament, un l'hi va preguntar.

- Te'l fotogràs?

- És que no sé si és bo - Aquí es va arrencar una discussió, els uns que sí i els altres que no. Total que es va arribar a la conclusió que no existia cap referència que un lloro o papagai hagués causat un mal de ventre a una persona.

En Pitu, després de la cacera i el tard dinar a can Torras, va emprendre el camí de retorn quan ja fosquejava, amb el lloro ben resguardat dins el sarró. Malgrat el conyac ingerit sempre solia tornar a casa seva.

El següent diumenge altra vegada a la trobada a l'hora d'esmorzar i al voltant del foc, abans d'iniciar la cacera.

- Què en vares fer d'aquella bestiola - Li varen preguntar.

- En arribar a casa el vaig ben plomar i netejar, l'endemà el vaig posar en una cassola de terriss amb oli i una cabeça d'all i que anés rostint a poc a poc.

- Així és que te'l vares menjar, era bo?

- Era molt gustós, però difícil de mastegar, va quedar molt dur.

- Segurament era un veterà amb trenta anys a l'esquena - Va dir un.

Un dels caçadors va treure un retall de diari «Los Sitios» publicat feia pocs dies, i va mostrar un anunci que deia «S'ha escapat un lloro d'una casa de Girona, el que el trobi el pot lliurar a... Tindrà una esplèndida recompensa econòmica de 20.000 pessetes.

- Recony, potser vares fer un àpat de quatre mil duros i sense tu saber-ho.-

I aquí s'acaba l'història.

El que ens caldria saber, és el perquè el lloro va aprofitar l'oportunitat de fugir, segurament tenia poca feina a fer, excepció de donar conversació als estadants de la casa, devia anar ben alimentat i protegit dins la seva gàbia; però no deixava d'ésser un presoner o un esclau al servei dels capricis dels seus propietaris. Possiblement ja tip de la seva esclavitud va intentar ser lliure i volar entre els vents i sota el cel blau i es va trobar amb la mort.

També podria ser que, vell i cansat de fer tonteries obligades, hagués pres la ferma decisió de no voler acabar els seus dies essent esclau i escollís morir amb llibertat.

Mai no ho podrem saber.

Joaquim Tolosà i Xirgo

PERRUQUERIA

ROSÀ

ESTÈTICA

Horari a convenir

C/ Avall, 43
Tel. 972 46 03 06
17244 Cassà de la Selva

Bona Festa Major!

Les últimes tendències en talls, pentinats, extensions, etc.

Informa't sense compromís